

[Hans Hansen.]

dem jeg sagde det i Gaar, og saadan staar det for mig — er Højfinansens fineste Garant, hvad jeg maa formode, da ingen, hverken af de højtærede Ministre eller de ærede Ordførere egentlig er kommet ind paa at berøre det Spørgsmaal, saa tror jeg, at den Storhedsrus, der gav sig til Kende i hele den højtærede Statsministers Tale, vil fremkalde de samme Tømmermænd som dem, der i Øjeblikket hjem søger det hidtil store Venstre. For det, der er Kærnen i denne Sag, er ikke, hvor stærkt Retsforbundet er i Øjeblikket, men om den Sejr, Socialdemokratiet har vundet, ikke er en Sejr af den Beskaffenhed, at man kan sige om den, at Socialdemokratiet tabte, den Dag det sejrede.

N. Neergaard: Det er klart for mig, da jeg hørte den højtærede Finansministers Tale, at det havde været ham en bitter Skuffelse, at denne Tillægsbevillingslov dog tillod et saa antageligt Overskud, som den vil give. Og naturligvis skulde denne Kendsgerning fordunkles, da den jo byggede paa en Finanslov, som var forberedt og udformet under det foregaaende Ministerium. Derfor skulde alle Betragtninger kaldes frem for at tilsløre det efter den højtærede Finansministers Mening saa uheldige Resultat. Det var jo en utrolig Smaalighed, den højtærede Finansminister udviste i de Bemærkninger, han gjorde. Jeg maa virkelig gøre det ærede Ting en Undskyldning, fordi jeg er nødt til at gaa ind paa enkelte Ting deraf; jeg skal til Gengæld love, at jeg skal gøre det saa kort som muligt.

Den højtærede Finansministers Hovedtrøst var jo denne, at havde ikke en enkelt Indtægtskulde, nemlig Skatter og Afgifter, ved sit Overskud langt ophævet det Minus, der var paa andre Poster, ja, saa var der blevet Underskud. Det har alle Dage været saadan, at paa en Tillægsbevillingslov er der store Minusser og store Plusser, og den højtærede Finansministers Tillægsbevillingslove har ikke udgjort nogen Undtagelse fra Regelen. Jeg har et enkelt Eksempel, som jeg haaber, det maa indrømmes, er loyalt valgt, nemlig 1925—26, hvor den nuværende Finansminister var ansvarlig baade for Finansloven og for den sig dertil sluttende Tillægsbevillingslov. Det er jo en bekendt Sag, at Tillægsbevillingslove staar sig sjældent ved at komme i Pleje hos en socialdemokratisk Finansminister. Der bliver gerne læsset saa meget paa den, som der paa nogen Maade kan. Men her var det Finansministeren selv, der

raadede baade for Finansloven og Tillægsbevillingsloven, og der var da paa § 5, Skatter og Afgifter, en Indtægt paa ikke mindre end 10 772 000 Kr. udover Finansloven. Den regnskabsmæssige Indtægt i Forhold til den endeligt vedtagne Finanslov for 1925—26 var endda 14½ Mill. Kr. højere. Hvad var nu Overskuddet paa denne Finanslov? Jo, Overskuddet var det beskedne Beløb af lidt over 1 Mill. Kr., nemlig 1 085 000. Nu spørger jeg, hvor var dette Overskud blevet af, hvis ikke denne Merindtægt paa Skatter og Afgifter var kommet til? Ja, det var blevet meget beskedent aabenbart. Det var altsaa blevet til saadan noget som et Underskud paa ca. 13 Mill. Kr. Og vi behøver ikke at gaa længere end til den Finanslov, som nu er endeligt vedtaget for 1930—31. Naar man sammenligner § 5, Skatter og Afgifter, paa Finansloven med § 5 paa Finanslovsforslaget, saa er der 13½ Mill. Kr. mere, end der var anslaaet til at begynde med, og det vil jo atter sige, at der vilde paa dette Finanslovsforslag været blevet et Underskud, et ganske betydeligt Underskud paa ca. 5 Millioner, hvis ikke atter her Skatter og Afgifter var kommet til Hjælp. At det er saaledes, har jeg gjort Rede for, da jeg første Gang havde Ordet her. I jævnt opadgaaende Tider maa Skatter og Afgifter give et betydeligt Plus, fordi man budgetterer efter Erfaringerne bagud, medens hele Fremgangen ligger forud.

Saa kom den højtærede Minister med en Række Betragtninger over, hvor ganske anderledes til Bunds han budgetterede, end jeg havde gjort. Ja, hvor meget til Bunds han har budgetteret, kan vi jo bedst bedømme, naar Tillægsbevillingslovsforslaget foreligger lidt efter Nytaar 1931, og navnlig naar Statsregnskabet foreligger. Men ser vi tilbage paa Fortiden, saa har den højtærede Minister visselig ikke meget at rose sig af. For hvis jeg atter her maa tage dette typiske Aar 1925—26, da gav Tillægsbevillingsloven, den højtærede Finansministers egen Tillægsbevillingslov, paa det Punkt, som særlig har været Genstand for Kritikken, nemlig Udbyttet af Statsvirksomhederne, et Minus paa 9 921 000 Kr., altsaa et lignende Minus, som denne Tillægsbevillingslov giver. Og gaar vi til 1926—27, saa var der endog et Minus paa 12 235 000. Alene at nævne disse Tal er jo tilstrækkeligt til at vise, i hvor ringe Grad den højtærede Finansminister har Ret til at tale om, at han budgetterer til Bunds, og andre ikke.

Eller nu Driftsbudgettets Udgiftsside.